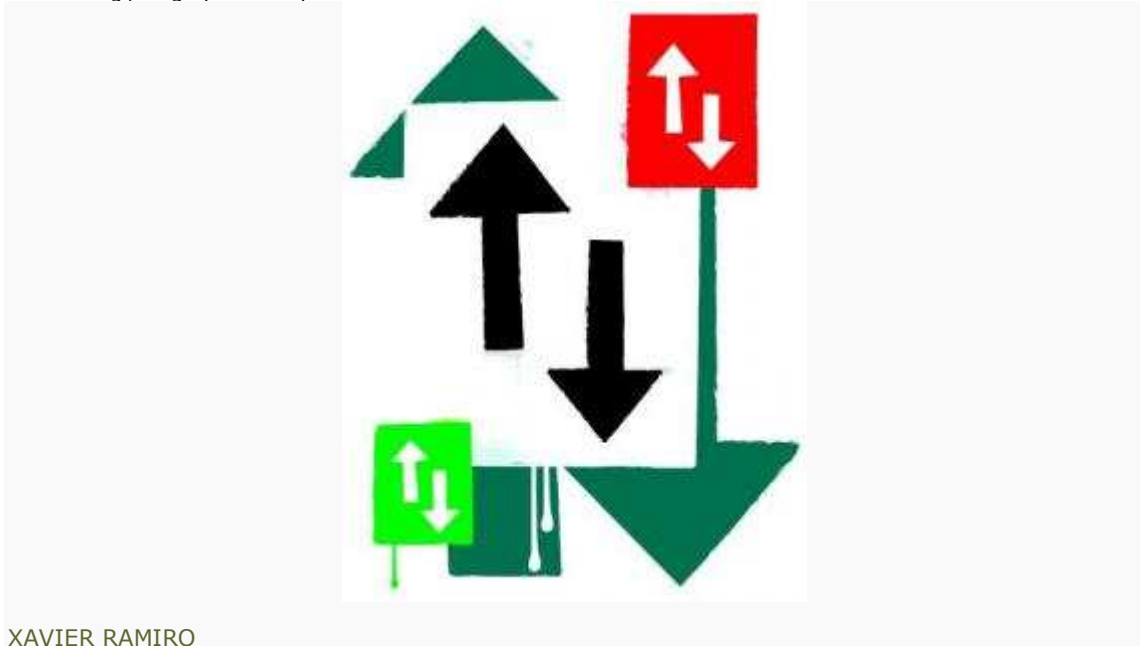

Immigració irresponsable

Xavier Roig / Enginyer i escriptor

XAVIER RAMIRO

Ara que comencem a patir les lògiques conseqüències d'una immigració descontrolada, potser seria hora de parlar de responsabilitats. Algunes reflexions.

D'ENTRADA, CONVINDRIA DIRIGIR la mirada cap a les autoritats que coneixem com a "macroeconòmiques" (les que controlen l'aparell de l'Estat). Són les principals responsables dels problemes que ara pateixen molts barris i ciutats. I ho són per actuació incompetent en dos vessants de la seva responsabilitat: control i planificació. És evident que els milions d'immigrants que han arribat a Espanya els darrers anys no ho han fet pas en pastera. Han entrat, en bona mesura, per ports i aeroports. Aquesta desídia i descontrol ha estat, en part, contaminació del progressisme social imperant. Permissivitat que va des de voler assolir la solidaritat de pas universal fins a aplicar el principi de *papers per a tothom* mitjançant la regularització -fet que, el seu dia, Europa ja ens va criticar-. Malauradament, el control de la immigració no és amic del políticament correcte. Ni del populisme. Algú hauria de pagar per aquesta allau que pocs països poden resistir sense desenquadrar-se.

PEL QUE FA A LA PLANIFICACIÓ, també convindria que alguns responsables públics passessin comptes. Recorden aquells que deien que la immigració ajudaria a pagar la seguretat social, les jubilacions, etc.? D'Espanya estant, dir aquesta mena de coses equival a ser burro, o a ser un mentider malintencionat. Aquí no ha vingut immigració perquè anàvem curts de personal. Aquí ha vingut gent de fora perquè el personal local (administració, empresaris i treballadors) no ha volgut fer l'esforç d'adaptació productiva que la bonança econòmica demandava. La productivitat espanyola està per terra perquè es rendeix poc. I si aquesta productivitat comença a millorar tímidament és perquè aquella tasca que abans

duien a terme dues persones, ara la fa un de sol. Les autoritats sabien fa temps que a Espanya sobrava mà d'obra. A cap país del món desenvolupat s'accepta una allau immigratòria com la que hem patit mantenint, al mateix temps, una taxa d'atur que mai va baixar del 7%. Ningú, al món, s'ho explica encara.

PERÒ TAMBÉ CAL APEL·LAR als comportaments individuals. La millor manera que un immigrant s'integri en un model de societat, sense provocar que el país d'acollida es dissolgui, consisteix que la societat receptora tingui assumits fermament uns mètodes i uns procediments (de treball, de manteniment de valors, etc.). Uns mètodes estrictes als quals els nousvinguts s'han d'adaptar. Mètodes durs, sens dubte, però que els immigrants que han vingut per millorar i quedar-s'hi abraçaran i faran seus -la resta, marxaran-. Aquest no és el cas de Catalunya. Integració no vol dir anar adoptant els costums dels nousvinguts fins al límit que això acabi degradant els sistemes de vida i productiu que, al capdavant, l'immigrant buscava per millorar. Un sistema migratori eficaç vol dir agafar del que arriba tot allò que ajuda a millorar. Però també significa rebutjar, sense contemplacions, allò que pot fer baixar el to de vida general. Allò que acaba perjudicant a tots: als que ja hi eren i al nousvingut.

MALAURADAMENT, CATALUNYA no ha establert una manera prou clara de treballar, de comportar-se, de defensar els valors propis. No existeix aquest *manual de comportament* que s'ha de lliurar al nousvingut per tal que *l'apliqui*. Les societats habituades a absorbir gran quantitat d'immigració i que, simultàniament, continuen sent líders en la seva manera tradicional de generar riquesa -oferint també possibilitats i mobilitat social als nousvinguts- són severes en l'observança i compliment de la manera de treballar i de conviure. Però ¿com podem nosaltres demanar als immigrants que es comportin d'una determinada manera si som incapaços d'exigir-ho als que ja hi som? Els ho he dit en altres ocasions: el model productiu que caracteritzava Catalunya s'ha pervertit. L'ètica del treball ja ens sembla cosa del passat. I això no és culpa, només, de com la immigració ens ha arribat. Sinó, també, de com l'hem rebuda.